

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 54. Viri Religiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.
A.C. 1215.

denunciabantur, notatur Francia; quod ex Epistola Innocentii Papæ III. ad Episcopum Belvacensem data perspicimus. His addit Concilium: Qui sponsalia clandestina, etiam in gradu licito contraxerint, pœnitentia iis injungatur, & Presbyter, qui interfuerit, ad triennium suspendatur.

c. 32.
Licent. 47.
de test.

Propinquitas sanguinis inter illos, qui matrimonium contrahere cupiebant, illo ævo sæpissime per testes probabatur, & tales admittebantur in matrimonii causa, qui tantum audita ab aliis referrebant, quia homines adeo ætate proventi inveniri non poterant, qui testes præsentibus usque ad tertiam generationem superessent. Hinc Concilium, impedimento illorum graduum abrogato, morem quoque istum abolet, & in causa nuptiarum non nisi testes præsentibus admittit.

§. LIV.

Viri Religiosi.

5. ep. 386.

In multis Monasteriis, atque etiam in talibus, quorum fuisset virtutum exemplo aliis præluere, Disciplina Regularis pæne collapsa erat. Innocentius Papa primo Pontificatus sui anno, data ad Abbatem Montis Cassini, tunc purpurea Cardinalitia fulgentem, Epistola, maxi-

maximum dolorem professus est, quod ^{Sæcul. XIII.} Monachi Domus Cassinensis, unde exor- ^{A.C. 1215.}
 ta S. Benedicti Regula per totum terra-
 rum orbem fuisset propagata, in eam vi-
 tæ licentiam prorupissent, quæ bonis
 omnibus horrorem incuteret. Expro-
 brat huic Cardinali Pontifex, quod, bo- ^{5. ep. 82. cum}
 na temporalia augendi cupiditate abstra- ^{ad mon. 6.}
 ctus, emolumentum spirituale hujus ^{de stat. mon.}
 Monasterii negligeret, & hortatur, ut a
 se ipso exorsus totam Congregationem
 serio reformet. Cum Papa ad Mona-
 sterium Sublacense, haud procul Roma
 distans, se contulisset anno millesimo
 ducentesimo duodecimo, ubi Ordo S. Be-
 nedicti sua quasi incunabula nactus est,
 & dissolutum cognovisset Regulæ vigo-
 rem, credit, teneri se remedium adhi-
 bere, editaque amplissima Constitutio-
 ne, prohibuit Monachis, ne ullo vesti-
 mento lineo uterentur, aut carne, nisi in
 domo infirmorum essent, vescerentur.
 Præcepit, ut silentium semper in Eccle-
 sia, in Refectorio, & in Dormitorio ser-
 varetur. Variis officiis in Monasterio
 Præfecti solerter deligerentur, munus
 vero injunctum non perpetuo, quoad
 viverent, tenerent, sed ad nutum Supe-
 rioris amoveri possent. Inprimis in il-
 la Epistola monachis inculcat; fugien-
 dum esse vitium proprietatis, & decla-
 rat, paupertatem ita eorum Regulæ esse
 anne-

Sæcul. XIII. xam, ut non Abbati modo sed etiam
 A. C. 1215. Papæ dispensandi potestas nulla sit.

Innoc. XV.
 144. 193.

16. ep. 6.

Ordo Cluniacensis quoque annis ab-
 hinc ducentis florentissimus ceciderat,
 cujus rei documentum est, Prioris Mo-
 nasterii de Caritate in Abbatem Cluniacensem
 seditio, ex qua bellum monasticum
 externum ortum est, triennio citius
 priusquam Concilium Lateranense
 inchoaretur. Quare Papa anno mil-
 lesimo ducentesimo decimo tertio, da-
 tis ad Capitulum Generale Cluniacense
 literis, Abbates hortatus est; summo
 studio incumberent ad reformandos mo-
 res monachorum suorum, qui jam sua
 avaritia, ambitione & vitæ licentia tan-
 tum Fidelibus, dato scandalo, nocerent
 quantum olim bono profuissent exem-
 plo. Multo peior erat facies monaste-
 riorum illorum, quæ nulla Capitula Ge-
 neralia celebrabant.

c. 12.
 in singul. 7.
 de stat. mo-
 nach.

Ut his malis mederetur Concilium
 statuit: in quolibet Regno vel Provin-
 cia, ubi Abbates aut Priores Capitula
 Generalia celebrare non solent, ejusmo-
 di Conventus post elapsum triennium
 semper agant. Sub hæc initia duos Ab-
 bates ex Ordine Cisterciensi ad Conven-
 tus suos Generales advocent, qui, cum
 ejusmodi Capitulis jam diu adfuerint
 Benedictinos sua scientia & consilio ju-
 Cluniacenses vare possint. In his de morum corre-
 ctione

atione & Disciplina Regulari tractetur. Sæcul. XIII.
 Quæ semel decreta fuerint, inviolabili A. C. 1215.
 jure & nulla concessa Appellatione omnes obligent, & locus sequentis Capituli celebrandi indicatur. Cuncta autem salva Episcopi Diocesani auctoritate fiant. Nempe illa ætate pauca adhuc dum Monasteria ab Episcoporum Jurisdictione exempta erant. Concilium adjicit: In Capitulo Generali viri idonei deligantur, qui Summi Pontificis nomine & auctoritate omnia provinciæ monasteria, etiam feminarum invisant, ac in iis, quod videbitur, reformat, & emendent. Si judicent, Superiorem alicujus Monasterii necessario deponendum esse, moneant Episcopum, qui si officio suo desit, rem ad Sacram Sedem deferant. Episcopis autem curæ sit, Monasteria sua Diocesis ita a vitis purgare, ut Visitatores supervenientes nihil amplius corrigendum inveniant. Canonici Regulares Capitula sua celebrent, & reliqua, quæ continentur in hoc Decreto, ut Monachi, salvo tamen suo Instituto, exequantur.

Ne nimia Religionum (id est Ordinum Religiosorum) diversitas perturbationem in Ecclesiam invehat districte prohibemus, inquit Concilium, ne nova instituta excogitentur; sed quicumque Religionem se addicere voluerit, aliquam
Regu-

c. 13.
 Ne nimia
 de relig.
 dom.

Sæcul. XIII.
A.C. 1215.

Regulam ex iis, quæ jam ab Ecclesia approbata sunt, suscipiat. Prohibemus etiam, ne Abbas plura regat Monasteria, aut Monachus in pluribus Monasteriis locum suum habeat. Nempe Cella Monasticæ ad modum Beneficiorum Ecclesiasticorum conferebantur. Ceterum quod in prima hujus Canonis parte, licet sapientissime, statuebatur, ut que adeo neglectum fuit, ut exinde longe plures virorum Religiosorum societates, quam in superioribus Sæculis omnibus, natæ & receptæ fuerint.

v. c. I. de
relig. dom.
in 6.

Jord. M. S.
c. 20. & c.
Theod. lib. I.
c. 12.

ap. Sur.
4. Aug.

Fulco Episcopus Tolosanus, cum ceteris Episcopis ad Concilium Lateranense veniens, adduxit S. Dominicum, cui ardentissimo pro salute animarum zelo junctus erat. Crediderunt, occasionem sibi opportune natam esse, qua Papæ consilium exponerent, quod cepissent, Ordinem Prædicatorum instituendi, idque humili mente & congrua submissione petierunt. Haud diu antè, cum Episcopi iter ad celebrandum Concilium Lateranense corripent, duo viri Tolosani, meritis insignes, alter Petrus Cellanus nomine, alter Thomas, totos se se S. Dominico addixerant. Petrus Viro sancto ejusque sociis pulcherrimas ædes, quas Tolosæ habebat, donavit, videlicet primum virorum hujus Instituti Domicilium. Fulco vero Episcopus, confen-

consentiente suo Capitulo, iisdem sex-
tam partem Decimarum suæ Diœcesis
adscriptis, unde tam libros, quam alia
vitæ subsidia sibi compararent. Ponti-
fex suavitè Dominico; ad Fratres, quos
collegerat, rediret, cum iis de eligenda
sibi Regula jam approbata deliberaret,
& promisit, si postea ad Sedem Roma-
nam reverteretur, Ordinis sui confirma-
tionem impetraturum esse. Dominicus
consilium Papæ, Decreto Synodi consen-
taneum, amplexus est.

§. LV.

Reliquiæ & Collectores.

Non nullis Reliquiæ venales erant;
quare eas omnium oculis expone-
bant, non sine Religionis contemptu.
Concilium ergo prohibet, ne antiquæ
Reliquiæ ex oculis suis protractæ mon-
strentur, aut emporibus offerantur. Illis
vero Reliquiis, quæ recentè inveniren-
tur, nullus cultus publicus exhibeatur,
nisi prius Papali auctoritate approbata
fuerint. *Præsules, inquit Concilium,*
non amplius permittant illos, qui ad eo-
rum Ecclesias causa venerationis acce-
dunt, vanis figmentis, aut falsis decipi
documentis, ut in plerisque locis occasio-
ne quæstus fieri consuevit.

Eleemosinarum Quæstores, quorum
aliqui alios se, ac sunt, mentiuntur,
erro-

Sæcul. XIII.
A.C. 1215.

c. 62.
Cum ex eo. 2
de reliq.